

дение. Тогавашнитѣ народи си мислили, че тия чудовища могатъ да се прогонватъ съ особени молитви, силни шумове, гърмежи и пр. Но за да се приготвятъ, хората трѣбвало да знаятъ отъ по-рано, кога ще стане затъмнение. Въ китайскитѣ лѣтописи се споменува дори за единъ случай, гдето въ 3000 год. пр. Христа били наказани съ смъртъ двама придворни астрономи (на име Хи и Ху), за това че не обадили по-рано на народа за станалото тогава слънчево затъмнение.

Предсказанитѣ тази година пълни лунни затъмнения (на 2 априлъ 1931 г. и 26 септемврий с. г.) настъпиха точно както бѣ предсказано.

Въ началото се забеляза едно леко ослабване на свѣтлината на лунния дискъ, който доби слабъ тъмночервенъ отенѣкъ въ долната частъ на лѣвата половина на диска, отдето започна затъмнението.

Презъ първитѣ моменти следъ навлизането на Луната въ тъмната сѣнка, затъмнената частъ бѣ съвсемъ невидима, но когато последната достигна $\frac{1}{8}$ отъ цѣлата поврѣхностъ на Луната, почна да се вижда въ началото съвсемъ слабо, а следъ това все по-ясно.

За забелязване бѣше, че свѣтлата частъ изглеждаше съ по-голѣмъ радиусъ, отколкото тъмната—това е измама на окото, наречена ирадиация.¹⁾

Тѣзи велики небесни явления произвеждатъ винаги дълбоко впечатление върху ума на ония, които ги наблюдаватъ. На 1 мартъ 1504 год. лунното затъмнение спасило Христофоръ Колумба, когото заплашвала смъртъ отъ гладъ на островъ Ямайка, ко-

¹⁾ Явление, при което свѣтла (или бѣла) фигура на тъменъ фондъ изглежда по-голѣма.